

Sygn. akt: ***X C 325/17 upr.***

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, X Wydział Cywilny,

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Brzoskowska
Protokolant:	sekr. sądowy Kalina Pawełko

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w W.***

przeciwko ***B. Z.***

o zapłatę

- oddała powództwo.

SSR Agnieszka Brzoskowska

Sygn. akt X C 325/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W., wniosła o zasądzenie od pozwanego B. Z. kwoty 640,54 zł. z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP jednak nie wyższej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 07 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Nadto domagała się zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (dawniej (...) sp. z o.o.) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się udzielaniem drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez Internet. Pozwany dokonał rejestracji na stronie internetowej Spółki, wniósł opłatę rejestracyjną, złożył wniosek o udzielenie pożyczki. Zgodnie z wnioskiem otrzymał od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pożyczkę numer (...) na okres 30 dni w wysokości 500,00 zł. Wskazana Spółka przełała kwotę pożyczki na rachunek pozwanego w dniu 07 stycznia 2014 r. Pozwany był zobowiązany do zwrotu pożyczki, tj. wypłaconej kwoty 500,00 zł., powiększonej o prowizję za udzielenie pożyczki. Łącznie zobowiązany był do zwrotu kwoty 640,54 zł. w terminie do dnia 06 lutego 2014 r. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uiścił należności. Wierzytelność została następnie przeniesiona na powoda.

Pozwany, B. Z., nie stawił się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 07 stycznia 2014 r. sporządzona została pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako „pożyczkodawcą” a B. Z. jako „pożyczkobiorcą” umowa pożyczek okresowych (...).PL nr (...). Zgodnie z jej treścią pożyczkodawca miał udzielać pożyczkobiorcy pożyczek za pośrednictwem strony internetowej www.filarum.pl w sposób i na zasadach, określonych w umowie, z uwzględnieniem postanowień Indywidualnie Uzgodnionych Warunków P.. W celu otrzymania pożyczki wnoskodawca zobowiązany był złożyć wniosek jej o udzielenie, co było jednoznaczne z uzgodnieniem przez strony indywidualnie uzgodnionych warunków pożyczki. Zgodnie z § 5 umowy, złożenie pierwszego wniosku o udzielenie pożyczki wymagało rejestracji pożyczkobiorcy na stronie internetowej pożyczkodawcy w celu utworzenia profilu klienta. Pożyczkobiorca miał wypełnić formularz rejestracyjny, w którym miał podać swoje dane. Po utworzeniu profilu klienta zobowiązany był dokonać przelewu opłaty rejestracyjnej w wysokości 1,00 zł. z rachunku bankowego, którego był posiadaczem, na rachunek bankowy pożyczkodawcy.

(dowód: umowa pożyczek okresowych k. 6-10)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedziba w W. sporządził pismo, oznaczone jako indywidualnie uzgodnione warunki pożyczki (...).pl nr (...), w którym wskazano nazwisko pożyczkobiorcy, kwotę pożyczki, datę jej udzielania oraz termin spłaty.

(dowód: pismo k. 15)

W dniu 07 stycznia 2014 r. na rachunku bankowym o nr (...) zaksięgowany został przelew kwoty 500,00 zł. Jako tytuł przelewu podano „Bankowość Internetowa (...).PL pożyczka nr (...)”, zaś jako odbiorcę wskazano B. Z..

(dowód: wyciąg z rachunku k. 14)

W dniu 23 listopada 2016 r. Prezes Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządził oświadczenie, zgodnie z którym wierzytelność z tytułu pożyczki nr (...), udzielonej przez Spółkę dnia 07 stycznia 2014 r. B. Z., została przeniesiona na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w W..

(dowód: oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności k. 16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty, przedłożone przez powoda, których prawdziwości i wiarygodności pozwany nie zakwestionował. Pozwany w ogóle nie podjął obrony w sprawie.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, przysługującej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako pierwotnemu wierzycielowi.

Zgodnie z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., który stanowi, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie, dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przeniesienia na jego rzecz wierzytelności, przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanego.

Zmianę wierzyciela reguluje m.in. przepis art. 509 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w

szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W przedmiotowej sprawie na okoliczność nabycia wierzytelności powód przedłożył oświadczenie Prezesa Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zgodnie z którym wierzytelność z tytułu pożyczki nr (...), udzielonej przez Spółkę dnia 07 stycznia 2014 r. B. Z., została przeniesiona na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w W., która stała się wierzycielem i uzyskała legitymację do dochodzenia roszczenia. Takie oświadczenie nie jest jednak wystarczające do określenia, czy rzeczywiście zindywidualizowana wierzytelność wobec pozwanego została zbyta, kiedy to nastąpiło i na jakich warunkach. Nie sposób na podstawie tego oświadczenia ustalić, czy miało miejsce zawarcie umowy cesji, czy innego rodzaju umowy. W ocenie Sądu, nie może ono stanowić o przeniesieniu wierzytelności, ponieważ jest to jednostronne oświadczenie podmiotu żywotnie zainteresowanego wynikiem procesu.

Powód nie przedstawił zatem żadnego wiarygodnego dowodu na nabycie wierzytelności, dochodzonej od pozwanego. Nie wykazał tym samym legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek taki spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

W niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie z art. 339 § 1 i § 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd miał na uwadze, że w sporach z konsumentami należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiejkolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umów, potwierdzających istnienie wierzytelności i legitymacji czynnej do jej dochodzenia przez powoda. Podkreślić przy tym należy, że sama możliwość wydania wyroku zaocznego nie zmienia rozkładu ciężaru dowodu, określonego w powołanych przepisach art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07.11.2007 r. (II CSK 293/07) „Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.”

Podnieść należy, że Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi bowiem o prawne domniemanie

prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu, i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego. (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. – III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30)

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzoskowska